

XKZ

1356

EEN
THEEPARTIJTJE
van
MEVROUW POES

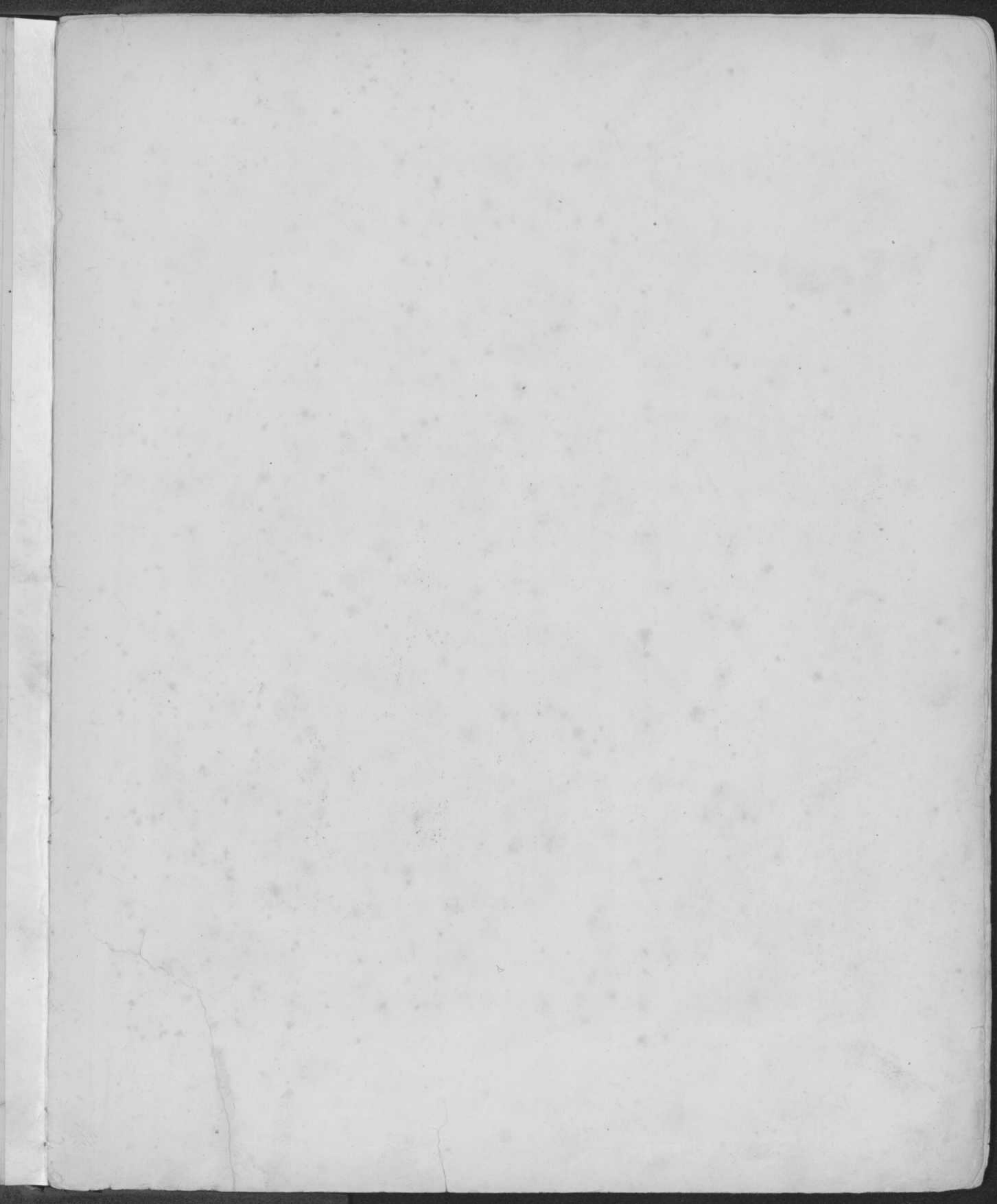

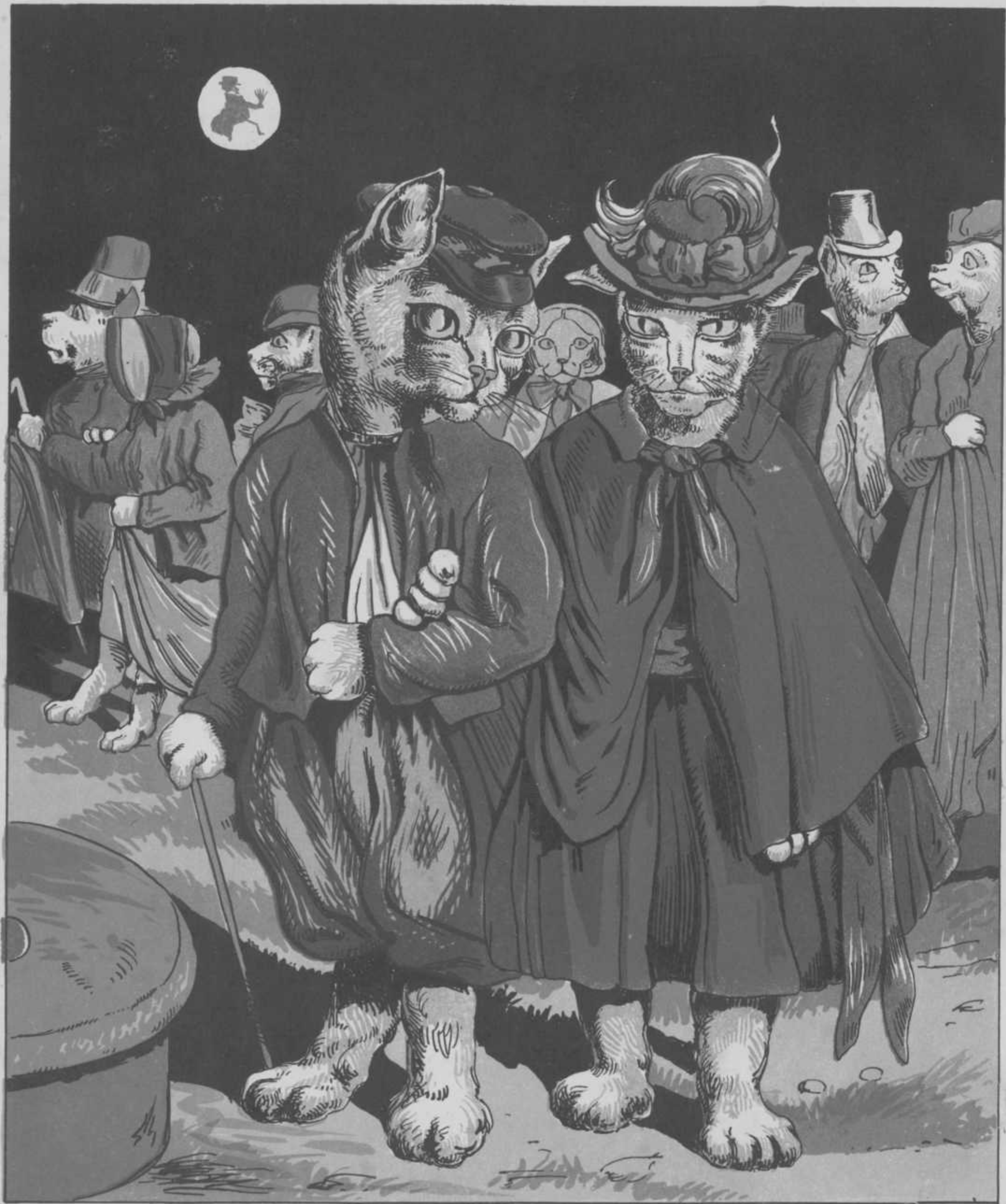
Met 6 in kleuren gedrukte platen.

LEYDEN, BIJ P. J. TRAP.

Chromolith van P. W. M. Trap

Chromolith van P W M Trap

EEN THEEPARTIJTJE VAN MEVROUW POES.

EENE VERTELLING UIT KATSLAND.

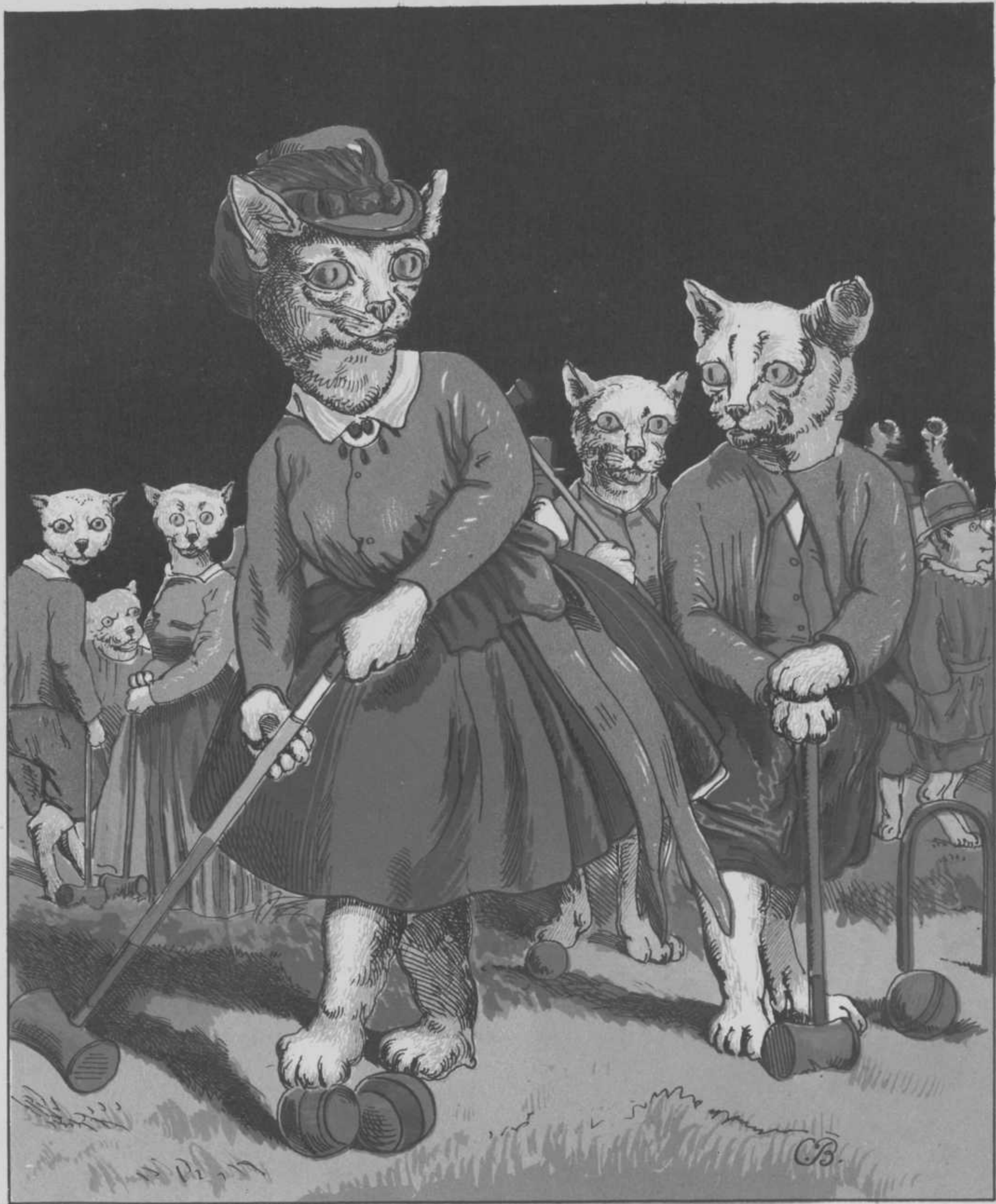
Op een schoonen zomeravond zond Mevrouw Poes hare huisbediende Minet, met uitnoodigingskaarten voor eene theepartij. Nu moet ik u vertellen dat het onder het beschaafde gedeelte der bevolking van Katsland geen gewoonte is, de kaarten met de post te verzenden, zooals de Snorbaarden in deze landstreken doen; maar zoodra eene Kat zich door eenzaamheid verveelt, doet zij dit het andere Katsvolk in hare nabuurschap weten en zeer spoedig komt er eene partij tot stand, om hare droefgeestigheid wat op te vroolijken; alzoo gebeurde het, dat op een schoonen zomeravond Mevrouw Poes een Theepartijtje gaf.

Onder degenen, die door Mevrouw Poes met eene van hare kaarten vereerd werden, waren Mijnheer en Mevrouw Snorbaard, Mijnheer Cyprus, Mejufvrouw Groenog, met hare nicht Mejufvrouw Kitz, een welgemaakt jong edelman uit de Oost, genaamd Angola, een jeugdig heer uit het Zuiden, die een rok zonder slippen droeg, en eene schoone jonge Fransche dame, met name Puff.

Zoodra Minet teruggekeerd was, begon Mevrouw Poes zich voor de Partij te kleeden in haar prachtigste staatsiekleed (dit had zij voor deze gelegenheid gekozen.) Minet borstelde Mevrouw het haar uit en kapte haar *au naturel*, beter dan negen van de tien kameniers het zouden gedaan hebben, terwijl Mevrouw een nieuw gedicht leerde van den vermaarden dichter en componist van Katsland, genaamd Kattermiauw, aan wien al de muziek van Katsland haren naam ontleent.

Mevrouw Poes was nauwelijks gekleed, toen er aan de deur geklopt werd; Minet pakte zich zoo gauw zij kon, nog even naar hare kamer om hare kleeding wat in orde te schikken, vóór dat zij de deur zou opendoen; terwijl haastte Mevrouw Poes zich naar de benedenzaal om gereed te zijn hare gasten te ontvangen; doch zij wipte eerst nog even naar de porseleinkast, om daar het beste theeservies van japansch porselein uit te nemen, dat zij niet aan Minet durfde toevertrouwen, uit vrees dat zij er het een of ander van breken mocht. Toen ging zij nog even in de keuken, en opende het fornuis om te zien of de kaakjes niet verbrand waren, die zij had gereed gemaakt; maar neen, zij bakten lekkertjes, begonnen reeds bruin te worden en roken overheerlijk; zij huppelde de zaal in juist op het oogenblik dat Minet de komst van Mademoiselle Puff en Monsieur Angola aankondigde.

Die heer had, op het hooren dat de Fransche dame ook op het theepartijtje gevraagd was, zich naar haar huis

Chromolith. van P. W. M. Trap.

begeven en haar op de innemendste wijze zijn geleide aangeboden. Hij stond aan het hoofd van den adel en, hoewel van Oostersche afkomst, gaf hij toch den toon aan in de beschaafde kringen van Katsland. Mademoiselle Puff gevoelde zich inderdaad ten hoogste vereerd, terwijl zij zoo aan zijne zijde over straat wandelde, en zij werd zekerlijk benijd door al de schoonen, die toevallig door de ramen glurende haar zagen voorbijgaan.

Mademoiselle Puff sprak slechts zeer gebrekkig Katsch, maar het Katsvolk was zoo verlangend om Fransch te leeren, dat menigeen zich tot haar wendde om in die taal onderwezen te worden. Mevrouw Poes trachtte te doen, zoo als anderen deden, doch maakte de belachelijkste pogingen om die fatsoenlijke taal uit te spreken; toen evenwel Mademoiselle Puff binnenkwam met Monsieur Angola, verzuimde zij niet te mauwen: „Bonjour, ma sjeer Madame” en daarbij blijvende steken, vervolgde zij in het Katsch, „ik ben zeer verheugd u te zien, ik verzeker 't, en u ook Mijnheer Angola, waarlijk ik ben ten hoogste vereerd”, en daarop volgde na de wederzijdsche complimenten der bezoekers een oogenblik stilte, afgebroken door de aankomst van den Heer en Mevrouw Snorbaard, kinderen van een eerbiedwaardig en aanzienlijk paar, en zeer onderscheiden van Mademoiselle Puff. De overige bezoekers volgden spoedig; de Heer Muizenplaag het laatst van allen; toen hij binnentrad, was er bijna geen einde aan het glimlachen en

fluisteren onder de jonge dames over zijn verzuim der etiquette, door te verschijnen op een dames-theepartijtje in een rok zonder slippers.

Minet bracht de thee, allen gingen zitten, opmerkende hoe Monsieur Angola en Mademoiselle Puff hunne theekopjes behandelden, en hoe zij de kleine kaakjes naar den mond brachten. Mevrouw Poes trachtte het gesprek met hare gasten wat op te vroolijken en vroeg hen, of zij ook Kattermiauw's nieuw gedicht, getiteld „De Serenade bij Maanlicht,” gelezen hadden. Mevrouw Snorbaard had hiervan nog nooit gehoord, maar Mijnheer Cyprus, die voor den besten zanger in Katsland werd gehouden, zeide dat hij er een afschrift van had op muziek gezet en dit had medegebracht, daar hij wel dacht, dat het nieuw voor hen zou zijn.

De Heer Cyprus werd onmiddellijk uitgenoodigd te zingen, en na nog een slokje thee genomen te hebben, om zijne stem wat op te helderen, verzocht hij eene van de dames hem op de piano te willen accompaneeren; Mevrouw Snorbaard kon niet, Mademoiselle Puff trok er haar neus voor op en Mevrouw Poes wist wel, dat zij er een warboel van zou maken, zoodat zij beter deed er maar niet aan te beginnen; verscheidene anderen werden gevraagd; doch allen bedankten voor de eer; behalve Mejufvrouw Kitz, de nicht van Mejufvrouw Groenoog, die bij haar inwoonde en die muziek van het blad kon spelen.

Chromolith. van P. W. M. Trap.

Mejufvrouw Kitz ging zitten en speelde een preludium, terwijl Mijnheer Cyprus nogmaals zijne keel verfrischte. Toen begon hij met de meeste welluidendheid te zingen, zoodat, zoo als Mevrouw Poes zich uitdrukte, het was als het suizen van den wind. De toejuiching was groot. Mademoiselle Puff zeide: „Fransch is de eenige taal die waarlijk schoon is, als zij gezongen wordt en niemand moet zich voornemen in het Katsch te zingen;” ook zeide zij, dat zij gezien had, dat muzikanten uit Katsland, eenige Fransche zangen in het Katsch hadden vertaald, hetgeen volgens haar oordeel afschuwelijk was. Dit gezegde deed veel kwaad aan den goeden toon van het gesprek.

Na de thee stelde Mevrouw Poes voor om tot het ballenspel over te gaan, welk voorstel met vreugde werd aangenomen. De Heer Muizenplaag liep het eerst naar buiten om de hammers te halen en de beugels in den grond te steken; toen moesten de dames ballen kiezen, doch er waren er niet genoeg voor allen; zoodat eenigen van het gezelschap zich vermaakten, met onder de boomen te schommelen; want gij moet weten dat het in Katsland volstrekt niet voor kinderachtig wordt gehouden te schommelen of blindemannetje te spelen, want wie onder het Katsvolk een tuin heeft, heeft ook een schommel. Mademoiselle Puff speelde terwijl zeer vaardig, en raakte verscheidene keeren Muizenplaag's bal, zij keek zeer coquet zich heen en zag er zeer hupsch uit, wat Monsieur Anken en niet kon ontveinzen.

Zoodra het donker begon te worden, begaf men zich weer in huis om eens goed blindemannetje te spelen, waar ieder veel meer behagen in scheen te vinden; uitgezonderd Monsieur Angola en Mademoiselle Puff, die ongaarne hun spel afbraken en het beneden hunne waardigheid achtten. Mijnheer Muizenplaag was de blindeman: het duurde lang eer hij iemand greep; doch toen hij dit deed, was het Snorbaard. Vóór dat zij zijn blinddoek afdeden, liet men hem zeggen wien hij dacht dat het was; hij raadde: „Mejufvrouw Groenoog;” dit veroorzaakte een groot gelach en hij zette een gek gezicht toen de blinddoek van zijne oogen afgedaan werd; even zoo deed de jonge dame, die hij genoemd had.

Gebruik makende van het dichte gewoel der spelers, verwijderde Mevrouw Poes zich om Minet te helpen aan de bereiding van het souper. Minet vertelde hare meesteres dat zij de muizen niet zoo versch vond, als zij wel behoorden te wezen. Mevrouw Poes nam zich voor den slager den volgenden ochtend eene goede partij knorren te geven; doch oordeelde dat, indien de muizen gebakken werden, in plaats van gefricasseed, zoo als zij van plan was geweest, zij zeer lekker zouden zijn. Toen moest er naar den room gezien worden, Mevrouw Poes had ze in den ochtend gereed gemaakt, en nu schonk zij ze in glazen en deed er gelei bij. Daarna deed Minet eenige koude musschen op een schotel en omringde die met peterseel ook waren er ingelegde rattentongen om daarbij te

Behalve dat alles waren er eene groote menigte kaakjes en eenige visch; zoodat het geheel, toen het souper was opgebracht, er zeer verleidelijk uitzag en zoo dacht Minet ook, toen haar kleine poot, hetzij bij ongeluk of niet, dit zou ik niet kunnen zeggen, verscheidene keeren in den room geraakt was, terwijl zij die van de provisiekamer naar de tafel bracht. Intusschen werd er in de zaal weder muziek gemaakt. Ditmaal verwaardigde Mademoiselle Puff zich, om Monsieur Angola's gezang te accompaneeren, hetgeen inderdaad als zeer liefelijk werd beschouwd. Toen zong Mademoiselle Puff Italiaansch en was nog aan het zingen, toen Minet aankondigde dat het souper was opgedragen.

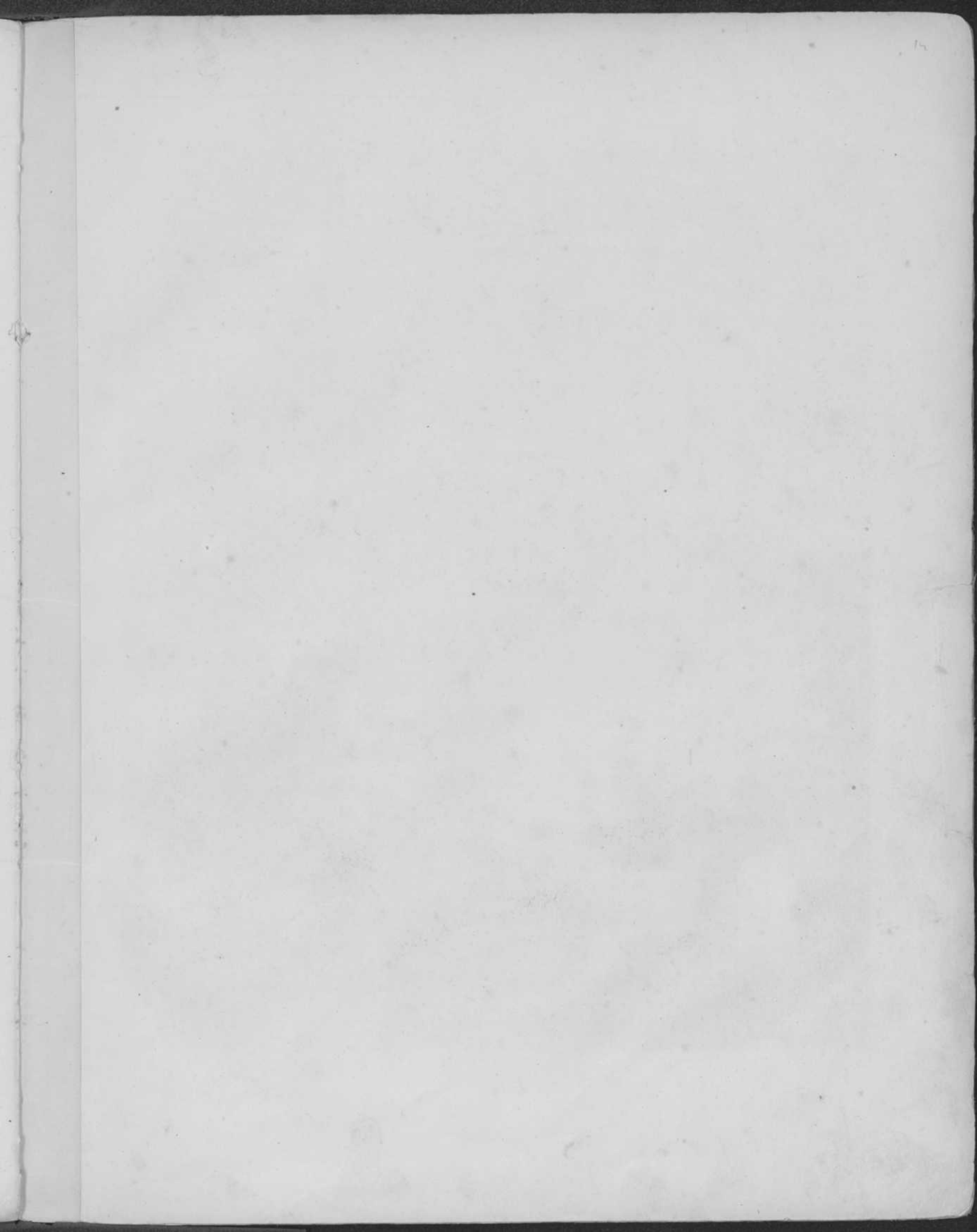
Mevrouw Poes had den boodschappenjongen, die de messen en vorken schoonmaakte wat opgekleed en hem uitgelegd, hoe hij aan tafel moest bedienen; want hij was erg onhandig en morste met alles wat hij in handen kreeg. Eens dat hij den room aan Mademoiselle Puff zou aanbieden, wierp hij dien heel en al over haar nieuw kleed, waardoor het geheel bedorven was. Monsieur Angola sprong op en gooide den jongen de kamer uit, terwijl Mevrouw Poes aan Minet beval wat heet water en een doek te brengen. Spoedig was alles weer in orde; maar Mevrouw was er zeer over gebelgd, en nog te meer, omdat het juist met Mademoiselle Puff gebeurd was.

Nadat op de gezondheid van Mevrouw Poes was gedronken en na haar te hebben bedankt voor het aangenaam avondje

dat zij heden doorbrachten, dronk iedere heer op zijne dame. Daar de maan helder scheen en het mooi weder was, stelde Monsieur Angola voor, in den tuin wat te rooken, maar geen van allen had sigaren, en daarom sprong Mevrouw Poes op, liep naar de provisiekamer en kwam met een fraaien sigarenkoker terug. „Hier,” zeide zij, deze sigarenkoker was van mijn dierbaren broeder, de arme Tijgerstreep,” en Mevrouw bracht een mooie geborduurde zakdoek aan hare oogen; want het aandenken aan haren dierbaren broeder Tijgerstreep lag nog versch in haar geheugen. Iedere heer nam eene sigaar en de tuindeur openende, gingen zij naar buiten om het nieuws van den dag te bespreken.

Mevrouw Poes en hare vriendinnen bleven zitten om over de mode en dergelijke dingen te praten. Mejufvrouw Groenog, die in de voornaamste straat van Mauwstad woonde, waar zij de meeste rijtuigen der aanzienlijken zien kon, meende dat blauw de uitverkorene kleur was voor dameskleederen en witte jurken de mode voor jonge meisjes. Mevrouw Smulbaard, eene dikke welgestelde snorbaard, zeide, „dat het allerdwaast was, zoo als de jeugd zich tegenwoordig voordeed en kleeedde.

„Waarom had ik, toen ik een meisje was, geen zeggen in zulke zaken? Ik wist niet of een kleeed al of niet naar de mode was! Men dacht niet over zulke dwaze dingen. Mijne Moeder kocht mij mijne kleederen, en niet voor dat ik een volwassen

Chromolith. van P. W. M. Trap.

meisje en getrouwde vrouw was, koos ik mijne eigene kleederen uit, en ik durf verzekeren dat ik gelukkiger was dan eenige van dit jonge Katsvolk nu zijn."

„Ik wil niemand beleedigen, dit weet gij dames; maar het is waarlijk ergerlijk te zien hoe jonge meisjes den baas spelen over hare moeders en het geluk van hunnen vader verwoesten; het eenige wezenlijk goede en gehoorzame meisje, dat ik ken, is Engelina Snorbaard, en ik wijs haar aan als een voorbeeld voor alle jonge lieden van Katsland." Mejufvrouw Snorbaard bloosde zedig, maar zij gevoelde dat als zij had gedurfd, zij hetzelfde zou gezegd hebben, want het goede kind gedroeg en kleeedde zich even als hare moeder vóór haar gedaan had; en bevallig zag zij er uit, in hare eenvoudige kleding, zeer in tegenstelling met den opschik van Mademoiselle Puff en Mejufvrouw Groenoog.

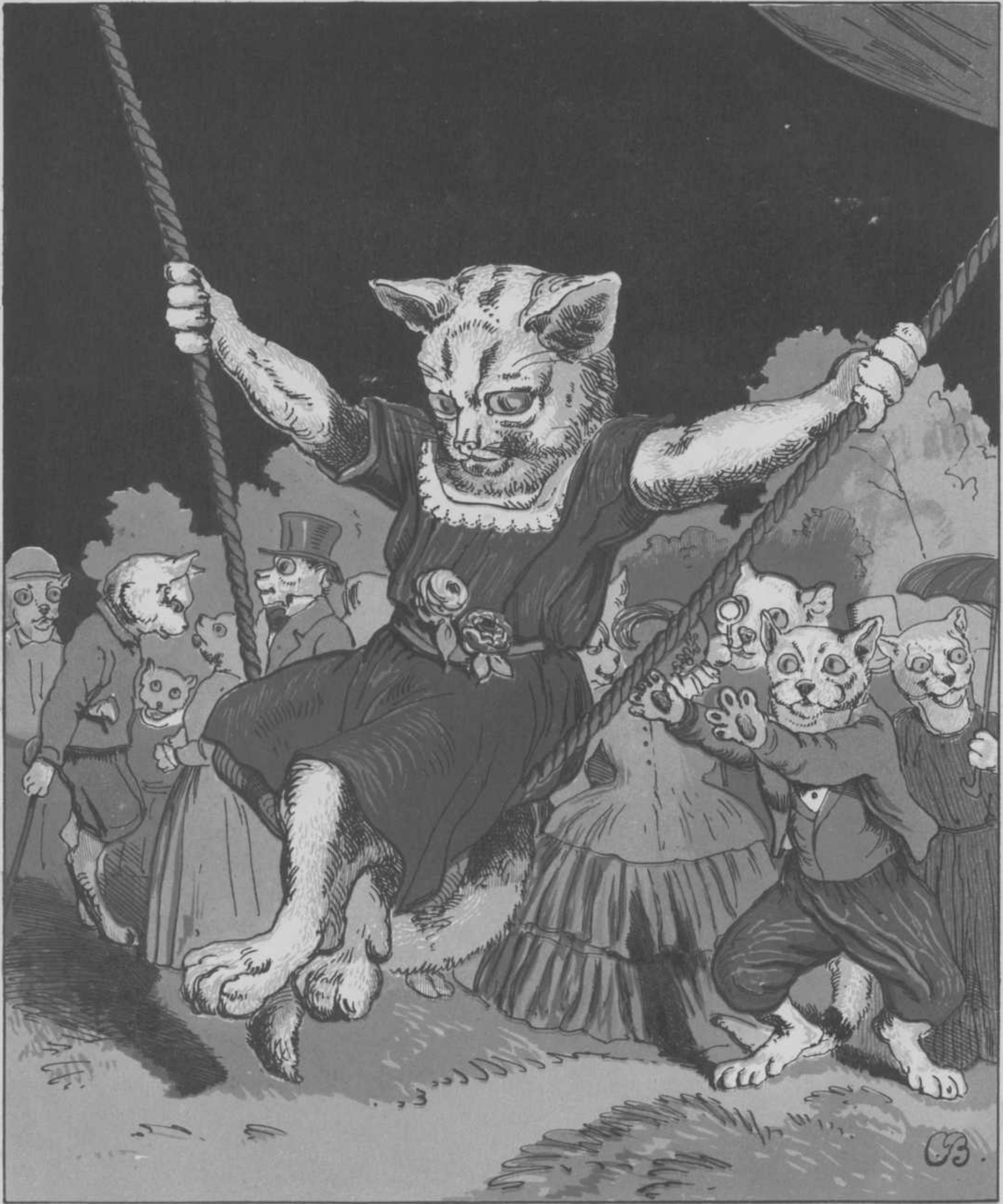
Kort daarop werd er geklopt en Minet kwam zeggen dat Mevrouw Snorbaard's oude dienstbode was gekomen om haar af te halen en dat zij haren mantel en overschoenen had medegebracht. Mevrouw Smulbaard zeide, dat zij gaarne mee zou wandelen, omdat zij denzelfden weg gingen, en zoo namen zij afscheid. „Het is een zegen, van die oude babbe-laarster ontslagen te zijn, niet waar?" zeide Mevrouw Poes, zich op eene canapé nedervlijende en de armen kruisende „Ik vind haar eene schrikkelijke overlast, met haar gerammel." Nu moeten wij bekennen dat Mevrouw Poes, in geen enkel opzicht

met Mevrouw Smulbaard ingenomen was. „Ik zou haar niet gevraagd hebben,” ging zij voort, „maar ik moet haar van tijd tot tijd eens bij mij zien, want toen de arme Tijgerstreep ziek lag, zond zij hem telkens versnaperingen, zoodat zij zich beleedigd zou achten, wanneer zij niet op mijne partijen genoodigd werd en ik kan u wel vertellen, dat het in 't geheel niet plezierig is, mijn naam over den tong te laten rijden, als zij eens wilde gaan vertellen, dat ik haar had beleedigd.”

Nu was Mevrouw Poes hier zeer aan het kwaadspreken van Mevrouw Smulbaard, die eene zoo goede oude ziel was, als er slechts leefde en die vertelde om tot het genoegen bij te dragen; maar de eigenlijke reden waarom Mevrouw Smulbaard gevraagd werd was deze: zij was eene goede huishoudster en meestal bracht zij iets lekkers voor het souper mede, en bij deze gelegenheid had zij slechts een weinig boter bijgedragen; daarom schimpte Mevrouw Poes op haar, wat haar zeer leelijk stond.

Doch we moeten niet op de fouten van Mevrouw Poes hakken, die zij even als ieder ander had, want zij was toch een goedhartig kattenkind, hoewel zeer gemakkelijk door ijdelheid en trotschheid te verleiden.

Op dit oogenblik klopte Monsieur Angola aan het raam en zeide, dat de maan zoo liefelijk scheen, dat het schande was in huis te blijven en hij de dames verzocht naar buiten te komen. Op dit bericht stonden allen op en Mevrouw Poes

Chromolith. van P. W. M. Trap

opende de tuindeur. Mademoiselle Puff sloeg eene prachtige shawl om en daarna Monsieur Angola's arm vattende, wandelde zij den tuin door en keerde terug door eene laan van schoone iepenboomen.

De overigen slenterden ook rond, onder het genot van de frissche avondlucht. Mijnheer Cyprus werd weder verzocht te zingen, maar Mevrouw Poes stelde voor gezamenlijk opstemmen te zingen. Het was bekend dat Mejufvrouw Groenoog talentvol op de harp kon spelen, en daarom werd Minet geroepen en belast met het halen van Mevrouw's harp, die een verjaarpresent was van haren dierbaren Tijgerstreep. Mejufvrouw Groenoog speelde liefelijk, en zij allen zongen Kattermiauw's laatste gedicht, totdat alle burens de hoofden uit het venster staken om naar de bekoorlijke muziek te luisteren.

Niet voor dat de kerkklok twaalf had geslagen, ging het gezelschap uiteen; toen stopte men er zich warpjes in, want het was een koele nacht. Er kwam een rijtuig voor Mejufvrouw Groenoog en Kitz die te veraf woonden om te loopen. Zij boden Mademoiselle Puff beleefd eene plaats aan, deze echter gaf aan eene wandeling in den maneschijn met Monsieur Angola de voorkeur. De aangebodene plaats werd ingenomen door Mevrouw Bontevlek en na vele groeten reed het rijtuig weg. Mademoiselle Puff had zooveel overkleederen, dat zij naar de slaapkamer van Mevrouw Poes ging om zich

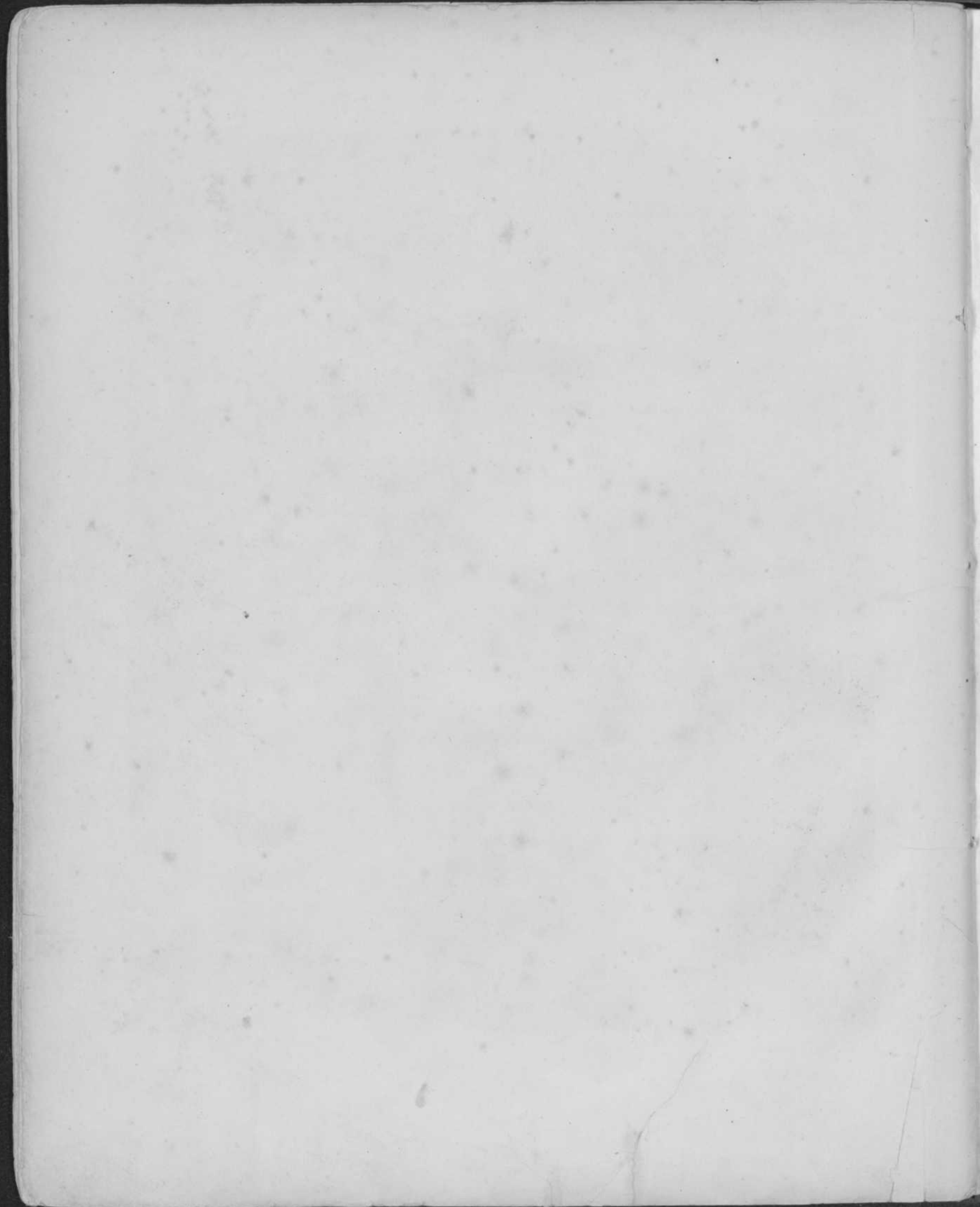
aan te kleeden. „Adieu ma chère,” zeide zij tot de gastvrouw, „Ik hoop dat ik het genoegen zal hebben u spoedig bij mij te zien,” en zij draaide zich om, om den arm van Monsieur Angola te vatten.

Op dit oogenblik stond Mijnheer Snorbaard over de schoonheid van de Fransche Belle te peinzen, en benijdde natuurlijk den Oosterschen heer. Spoedig werd hij door Mijnheer Muizenplaag in zijne overpeinzing gestoord, die hardop zeide, dat hij met hem naar huis wilde wandelen. Mijnheer Snorbaard sprong vooruit en trapte bij ongeluk op de sleepjapon van Mademoiselle Puff, juist toen zij de deur uitging. De arme sukkel viel daardoor op den grond en lag te spartelen voor Mevrouw's voeten. Mijnheer Muizenplaag barstte in lachen uit. Een minachtende glimlach speelde om de lippen van Monsieur Angola, en groote verontwaardiging was zichtbaar op het gelaat van de schoone. Mijnheer Snorbaard was zeer uit het veld geslagen, toen hij opstond en onhandig excuus vroeg.

Mademoiselle Puff en Monsieur Angola wandelden met gemaakte deftigheid gearmd heen. Mijnheer Muizenplaag en Snorbaard volgden en Mevrouw Poes bleef achter om uit te rusten, en te droomen over de gebeurtenissen van het Theepartijtje.

Chromolith van P. W. M. Trap.

R. 1872*

R.1872*

